

До пріоритетних напрямів розвитку цифрової економіки регіонів України, на нашу думку, потрібно віднести:

1) стимулювання створення і розвитку бізнесу, орієнтованого на цифрову економіку. Держава може надавати їм цільову підтримку: гарантії за банківськими кредитами, компенсувати частину витрат на патентування, формувати цільові інвестиційні фонди, надавати підтримку через механізм державних закупівель.

2) додаткова регіональна підтримка малого і середнього бізнесу в сфері створення цифрових технологій, платформ, надання цифрових послуг за допомогою надання певних пільг відповідним підприємствам і компаніям.

3) формування та масштабування цифрових платформ для основних сфер економіки. Сьогодні в Україні існують портали надання державних послуг, платформи для проведення платежів, відбувається перехід на безпаперові технології. Так, вже зараз близько 5000 українських компаній використовують сучасний програмний комплекс VIZOR Software для подання фінансової звітності. Водночас органи місцевого самоврядування потребують спеціальної підтримки з боку держави для здійснення їх швидкої цифровізації.

4) збільшення обсягів підготовки фахівців у сфері цифрових технологій, особливо в регіонах, де рівень компетенцій населення в рамках цифрової економіки є низьким. Адже саме регіони в першу чергу зацікавлені в ефективній підготовці кваліфікованих кадрів і залученні на свої підприємства професіоналів.

5) посилення державної підтримки розвитку цифрових технологій у сфері охорони здоров'я в регіонах. Головними напрямками розвитку цифрових технологій у медицині мають стати засоби контролю фізіологічних параметрів людини; персоналізований підхід у діагностиці; технології блокчейну для розвитку превентивної медицини.

Отже, в розрізі регіонів України сьогодні існує цифровий розрив, наслідком якого в тому числі є нерівномірність соціально-економічного розвитку територій. Низький рівень розвитку цифрової інфраструктури та забезпечення захищеності цифрових процесів; відсутність системи державної підтримки організацій, що здійснюють впровадження цифрових технологій в регіонах істотно гальмує перехід країни на більш високий рівень розвитку. Розвиток цифрової економіки в нашій країні в значній мірі залежить від ефективної роботи системи вищої освіти, в тому числі, від реалізації програм цифрової освіти і наявності необхідної матеріально-технічної бази. В цьому зв'язку важливим є розвиток цифрової грамотності населення, передусім, на базі регіональних закладів вищої освіти.

Література

1. В 2025 году почти четверть мирового ВВП придется на цифровую экономику – прогноз <https://www.unian.net/economics/finance/10355907-v-2025-godu-pochti-chetvert-mirovogo-vvp-pridetsya-na-cifrovuyu-ekonomiku-prognoz.html>

2. Доклад о цифровой экономике – 2019. https://unctad.org/en/PublicationsLibrary/der2019_overview_ru.pdf

3. Кількість абонентів Інтернету по регіонах на 1.02.2020 http://ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2019/zv/zv_reg/ka/reg/ka_reg0419_u.htm

4. Сторожук О.В., Заярнюк О.В. Потенційні ризики та можливості цифрової економіки. Міжнародна науково-практична конференція «Стратегічні пріоритети трансформації економіки в умовах цифровізації». Тези доповідей. (м. Запоріжжя. 29-30 жовтня 2019 р.). Запоріжжя, 2019. С. 238-239.

5. Ткачук О.В. Ключові детермінанти інноваційного розвитку економіки України та її регіонів. II Міжнародна науково-практична конференція «Конкурентоспроможна модель інноваційного розвитку економіки». Тези доповідей. (м. Кропивницький, 11 квітня 2019 р.). Кропивницький, 2019. С.46-49

6. Україна 2030E — країна з розвинутою цифровою економікою. URL: <https://znai.ua/press-release/232023-ukrajina-2030e-krajina-z-rozvinutoyucifrovoyu-ekonomikoyu> (дата звернення: 15.05.2019).

7. <https://mind.ua/news/20204323-majzhe-23-mln-ukrayinciv-regulyarno-koristuyutsya-internetom-doslidzhennya>

8. <https://nkrzi.gov.ua/index.php?r=site/index&pg=150&language=uk>

9. <https://osvita.ua/vnz/guide/search-17-0-0-42-50.html>

Угрімова І. В.

кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту та оподаткування

Сербін В. В., студент

Національний технічний університет "Харківський політехнічний інститут"

м. Харків, Україна

ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Інновації в будь-якому з секторів економіки вимагають фінансових вкладень. Для того, щоб отримати додатковий прибуток, підвищити ефективність діяльності організації, отримати соціально-економічний ефект, необхідно здійснити фінансові вкладення. Встановлена залежність: чим на більший успіх розраховує підприємець в майбутньому, тим до більших витрат він повинен бути готовий в сьогоденні.

Проблема вибору об'єкта фінансових вкладень для підприємця не обмежується граничною сумою інвестицій. Дослідження показали, що найбільшою ефективністю володіють вкладення в інновації, де підприємець має можливість отримувати надприбуток.

Суть інвестування, з точки зору власника капіталу (інвестора), полягає у відмові від отримання прибутку "сьогодні" в ім'я прибутку "завтра". Інвестиції збільшують накопичення інвестора і справляють істотний вплив на розширення виробництва, вони є основним джерелом, базою збільшення національного доходу країни.

Інвестиційна політика підприємства передбачає формулювання довгострокових цілей його діяльності, пошук нових перспективних сфер

застосування вільного капіталу, розробку інженерно-технологічних, маркетингових та фінансових прогнозів, оцінку результатів альтернативних проектів, оцінку наслідків реалізації попередніх проектів.

Інвестиційна діяльність - це діяльність суб'єктів на ринку інвестицій, метою яких є розширення економічного потенціалу об'єкта інвестицій за допомогою найбільш ефективних форм вкладення капіталу в рамках загальної стратегії розвитку. Об'єктами інвестиційної діяльності є:

- новостворювані і модернізовані основні фонди і оборотні кошти в усіх галузях господарства;
- цінні папери (акції, облігації та ін.);
- цільові грошові вклади;
- науково-технічна продукція та інші об'єкти власності;
- майнові права та права на інтелектуальну власність

Серед причин низької інвестиційної привабливості України можна назвати відсутність необхідних ринкових механізмів, що покликані забезпечити стабільне функціонування правової системи, яка гарантує права власності, дотримання контрактних зобов'язань, дієвість антимонопольного законодавства та ін.

Основними причинами виникнення проблеми низької активізації інвестиційного клімату є:

- несприятливі умови інвестування, зокрема недосконале законодавство щодо захисту прав власності, адміністрування податків, отримання у власність земельних ділянок, вимог до здійснення і контролю підприємницької діяльності;
- нерозвиненість інвестиційного ринку та інвестиційної інфраструктури;
- недостатня державна підтримка інвестиційної діяльності, неналежна система підготовки програм і проектів для державного інвестування;
- відсутність правових принципів і дієвих механізмів державного - приватного партнерства в інвестуванні.

Методи оцінки інвестиційного клімату досить різноманітні. В Україні досі відсутня своя система оцінки інвестиційного клімату та її окремих регіонів. Іноземні інвестори орієнтуються на оцінки численних фірм, що регулярно відстежують інвестиційний клімат в багатьох країнах світу, в Україні також.

Оцінки інвестиційного клімату в Україні, які даються зарубіжними експертами на їх регулярних засіданнях, що проводяться поза Україною і без участі українських експертів, представляються мало достовірними. У зв'язку з цим постає завдання формування системи моніторингу інвестиційного клімату в Україні, це забезпечить приплив і оптимальне використання іноземних інвестицій, послужить орієнтиром українським банкам у власній кредитній політиці.

Припливу в інвестиційну сферу приватного національного та іноземного капіталу перешкоджають політична нестабільність, інфляція, недосконалість законодавства, нерозвиненість виробничої та соціальної інфраструктури,

недостатнє інформаційне забезпечення. Взаємозв'язок цих проблем посилює їх негативний вплив на інвестиційну ситуацію. Слабкий приплив прямих іноземних інвестицій в українську економіку пояснюється розбіжностями між виконавчою і законодавчою владою.

Для стабілізації економіки та активізації інвестиційного клімату потрібне прийняття ряду кардинальних заходів, спрямованих на формування в країні як загальних умов розвитку цивілізованих ринкових відносин, так і специфічних, що відносяться безпосередньо до вирішення завдання залучення інвестицій.

Шляхи активізації інвестиційного клімату України: досягнення національної злагоди між різними владними структурами, соціальними групами, політичними партіями та іншими громадськими організаціями; боротьба з корупцією; перегляд податкового законодавства у бік його спрощення і стимулювання виробництва; мобілізація вільних коштів підприємств і населення на інвестиційні потреби шляхом підвищення вітсоткових ставок по депозитах і внесках; надання податкових пільг банкам, вітчизняним та іноземним інвесторам, що йде на довгострокові інвестиції з тим, щоб повністю компенсувати їм збитки від уповільненого обороту капіталу.

Також в числі заходів щодо активізації інвестиційного клімату необхідно відзначити: прийняття законів про вільні економічні зони; створення системи прийому іноземного капіталу, що включає широкую і конкурентну мережу державних інститутів, комерційних банків і страхових компаній, які страхують іноземний капітал від політичних і комерційних ризиків; створення в найкоротші терміни Національної системи моніторингу інвестиційного клімату в Україні; розробка і прийняття програми зміцнення курсу гривні.

Огляд і аналіз інвестиційного законодавства України засвідчив, що сьогодні в Україні концептуально не визначено результатів інвестування як об'єкта регулювання і не забезпечено методичної основи для конструктивного регулювання інвестиційної діяльності за результатами.

Істотною перешкодою на шляху до залучення та ефективного використання іноземних інвестицій є не досконала інфраструктура. Недостатня кількість відповідних експертів, аудиторів, консультантів стримує збільшення надходжень закордонного капіталу. Аби виправити таке становище, слід створити мережу спеціальних установ — як державних, так і недержавних, які будуть займатися підготовкою таких фахівців для України, готуватимуть відповідні інвестиційні проекти за міжнародними стандартами.

Крім того, на сьогоднішній день ми маємо ряд інших негативних моментів: бюрократичні бар'єри, відсутність правового забезпечення кредитування, страхування ризиків, низький рівень ділової та професійної кваліфікації, нестача привабливих інвестиційних програм і проектів, жорстка податкова система.

Все це можна вирішити швидко тільки кардинальними заходами, але на це піде не кожний правитель; тому треба сподіватися, що влада зможе все врегулювати плавно і максимально швидко, наскільки це можливо.